Prima instanță: Judecătoria Strășeni, sediul Central, judecător Dorina Croitor
Dosarul nr. 2r-536/26
(2-25098238-02-2r-17032026)

D E C I Z I E

25 mai 2026 *****

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț și Serghei Dimitriu

examinând fără participarea părților, recursul declarat de avocata Ludmila Covganeț, în interesele Ecaterinei Iurco,

împotriva încheierii Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 25 februarie 2026, prin care s-a admis excepția de tardivitate și s-a respins acțiunea ca fiind tardivă,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Ecaterina Iurco către Vasile Budu privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La 09 iulie 2025 reclamanta Ecaterina Iurco s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Vasile Budu privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În ședința de judecată din 10 februarie 2026, reprezentantul pârâtului Vasile Budu, avocatul Maria Canișcev, a înaintat o cerere privind constatarea tardivității acțiunii, invocând intervenirea prescripției extinctive.

În motivarea cererii s-a indicat că, la data de 09 iulie 2025 Ecaterina Iurco a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Vasile Budu privind încasarea unei pretinse datorii rezultate din contractul de împrumut nr. 4627 din 01 septembrie 2014, încheiat între Vasile Iurco și Vasile Budu, în valoare de 20 000 euro.

S-a menționat că, potrivit susținerilor reclamantei, Vasile Iurco a decedat la 17 septembrie 2014, iar aceasta ar avea calitatea de moștenitoare legală a defunctului, însă nu au fost prezentate probe care să confirme decesul creditorului inițial și nici calitatea de moștenitor a reclamantei, deși aceste înscrisuri sunt indicate în lista anexelor la cererea de chemare în judecată.

Totodată, pârâtul a invocat că, potrivit clauzei contractuale, obligația de restituire a împrumutului era scadentă la 01 martie 2015, iar în conformitate cu art. 267 alin. (1) Cod civil (în redacția aplicabilă la acel moment), termenul general de prescripție extinctivă de 3 ani a început să curgă la 02 martie 2015 și s-a împlinit la 02 martie 2018.

Prin urmare, la data sesizării instanței-09 iulie 2025, dreptul material la acțiune era stins prin intervenirea prescripției extinctive, fără ca reclamanta să fi făcut dovada existenței unor cauze de suspendare sau întrerupere a cursului prescripției în perioada 2015-2018.

În ceea ce privește suma de 178,14 euro transferată ulterior, pârâtul a susținut că aceasta nu constituie o recunoaștere a datoriei izvorâte din contractul din 2014, nefiind însoțită de mențiuni clare și neechivoce privind obligația pretinsă, iar în orice caz, a fost efectuată după expirarea termenului de prescripție.

De asemenea, s-a arătat că reclamanta nu a făcut dovada calității sale procesuale de moștenitor al creditorului inițial, respectiv Vasile Iurco, ceea ce pune în discuție însăși temeinicia pretențiilor deduse judecății.

În temeiul acestor argumente, pârâtul a solicitat admiterea excepției de tardivitate și respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind formulată cu depășirea termenului de prescripție extinctivă.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 25 februarie 2026 s-a admis cererea privind excepția de tardivitate, înaintată de reprezentantul pârâtului Vasile Budu, avocata Maria Canișcev. S-a respins acțiunea reclamantei Ecaterina Iurco către Vasile Budu privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 4 martie 2026 avocata Ludmila Covganeț, în interesele Ecaterinei Iurco, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 25 februarie 2026, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii primei instanțe și restituirea cauzei spre rejudecare.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de recurs, partea recurentă a susținut că soluția instanței de fond este nelegală și neîntemeiată, întrucât a fost reținut în mod eronat că dreptul material la acțiune ar fi stins prin prescripție extinctivă.

Recurenta a arătat, că termenul de prescripție a început să curgă în anul 2015, după scadența obligației de restituire a împrumutului stabilită la data de 01.03.2015. Totuși, la data de 01.03.2019, momentul intrării în vigoare a Codului civil modernizat, termenul de prescripție nu era considerat definitiv epuizat, fiind întrerupt anterior prin acte succesive de executare parțială a obligației de către pârât. În acest sens, s-a invocat existența unor plăți parțiale efectuate în perioada 2016–2023, confirmate prin înscrisurile anexate la dosar.

Recurenta a invocat aplicabilitatea dispozițiilor art. 7 alin. (6) Cod civil, susținând că raportul juridic dedus judecății este guvernat atât de prevederile vechiului Cod civil (art. 277 din redacția 2002), pentru perioada anterioară datei de 01.03.2019, cât și de prevederile Codului civil modernizat (art. 401 din redacția 2019), pentru actele juridice și faptele ulterioare acestei date.

În acest context, s-a susținut că instanța de fond nu a examinat efectele juridice ale actelor de recunoaștere a datoriei intervenite după 01.03.2019, în special plățile parțiale efectuate în

anii 2019–05.12.2023, precum și declarația pârâtului din 26.05.2025 dată la IP Strășeni, prin care acesta ar fi recunoscut existența împrumutului și efectuarea unor transferuri de aproximativ 1000 euro.

Recurenta a invocat dispozițiile art. 401 alin. (1) Cod civil, potrivit cărora cursul prescripției extinctive se întrerupe prin act voluntar de executare sau prin recunoașterea, expresă ori tacită, a dreptului, inclusiv prin executarea parțială a obligației, achitarea parțială a datoriei sau alte manifestări neechivoce de recunoaștere. De asemenea, s-a subliniat că, potrivit alin. (2) și (3) ale aceluiași articol, după întreruperea prescripției începe să curgă un nou termen, inclusiv în situația în care actul de recunoaștere intervine după expirarea termenului anterior.

Totodată, recurenta a susținut că instanța de fond a omis să aplice corect art. 401 Cod civil și să analizeze efectul juridic al plăților parțiale și al recunoașterii datoriei, tratând în mod formal și restrictiv dispozițiile art. 277 Cod civil (redacția 2002) și ignorând efectele juridice ale actelor intervenite ulterior.

S-a mai arătat, că plățile succesive efectuate de pârât, inclusiv transferul din 05.12.2023 confirmat prin extras bancar, precum și recunoașterea expresă a datoriei prin explicația din 26.05.2025, constituie acte de întrerupere a cursului prescripției extinctive, din momentul cărora începe să curgă un nou termen.

Recurenta a criticat faptul că instanța de fond nu a analizat complet ansamblul probelor administrate, inclusiv extrasul bancar din 27.06.2025 și explicația dată de pârât la IP Strășeni, din care rezultă recunoașterea raportului obligațional și efectuarea de plăți parțiale.

În opinia recurentei, aceste probe demonstrează în mod clar existența unor acte de recunoaștere a datoriei, iar ignorarea lor de către instanța de fond echivalează cu o motivare incompletă și o aplicare greșită a normelor de drept material incidente, ceea ce a condus la admiterea neîntemeiată a excepției de prescripție extinctivă și la respingerea eronată a acțiunii.

Prin urmare, recurenta a solicitat casarea integrală a încheierii instanței de fond, cu reexaminarea cauzei în raport cu probele administrate și cu aplicarea corectă a dispozițiilor art. 277 Cod civil (redacția 2002) și art. 401 Cod civil (redacția 2019), în coroborare cu regulile privind întreruperea și curgerea prescripției extinctive.

La cererea de recurs, reprezentantul intimatului Vasile Budu, avocata Maria Canișcev a prezentat referința, prin care și-a exprimat dezacordul cu argumentele expuse în cererea de recurs, solicitînd respingerea acesteia și menținerea hotărîrii instanței de fond.

Termenul de declarare a recursului:

Conform art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Din actele cauzei Colegiul Civil a constatat că, încheierea recurată a fost emisă la 25 februarie 2026, iar cererea de recurs a fost înregistrată la 5 martie 2026. Astfel, Colegiul conchide că recursul este depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând legalitatea și temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de recurent și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ

al Curții de Apel Centru conchide că recursul urmează a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 424 alin. (l) Cod de procedură civilă, Curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii".

În condițiile art. 426 alin. alin. (2) şi (3) din Codul de procedura civilă, recursul se depune la instanța a cărei încheiere se atacă. Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părților.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea.

În conformitate cu prevederile art.5 CPC, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanța de judecată în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.

Potrivit prevederilor art.27 alin.(1) CPC, disponibilitatea în drepturi se afirmă în posibilitatea participanţilor la proces, în primul rând a părţilor, de a dispune liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim supus judecăţii, precum şi de a dispune de drepturile procedurale, de a alege modalitatea şi mijloacele procedurale de apărare.

În conformitate cu prevederile art. 186^1 alin. alin.(1), (3) Cod de procedură civilă, cererile depuse în instanța de judecată peste termenul de prescripție extinctivă, a căror tardivitate a fost invocată în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare de partea în proces, persoana în a cărei favoare a curs prescripţia, de creditorul persoanei sau de către oricare altă persoană care are interes legitim, se examinează în fond doar după examinarea de către instanța de judecată a excepției de tardivitate. Dacă reclamantul a solicitat repunerea în termenul de prescripție sau solicită repunerea odată cu ridicarea excepției, instanța de judecată examinează excepția de tardivitate concomitent cu cererea de repunere în termen. Dacă nu se dispune repunerea în termen şi/sau se admite excepția de tardivitate, instanța de judecată respinge acțiunea ca fiind tardivă printr-o încheiere motivată care poate fi atacată cu recurs.

Din materialele cauzei s-a constatat că, prin prezenta acțiune reclamanta Ecaterina Iurco solicită încasarea de la pârâtul Vasile Budu a datoriei în cuantum de 18 845 euro, în temeiul contractului de împrumut încheiat la data de 01.09.2014.

Din înscrisurile dosarului rezultă că, la data de 01.09.2014, între Vasile Iurco, în calitate de împrumutător, şi Vasile Budu, în calitate de împrumutat, a fost încheiat contractul de împrumut prin care s-a transmis pârâtului suma de 20 000 euro, cu termen de restituire de 6 luni, termen care s-a împlinit la data de 01.03.2015 (f.d.15).

Conform prevederilor art. 267 alin. (1) Cod civil (în redacția Legii în vigoare până la 1 martie 2019), termenul general de prescripție extinctivă în interiorul căruia persoana îşi poate apăra dreptul încălcat pe calea intentării unei acțiuni în instanța de judecată este de 3 ani.

Totodată, potrivit art. 271 Cod civil, acțiunea privind apărarea dreptului încălcat se respinge în temeiul expirării termenului de prescripție extinctivă numai la cererea persoanei în a cărei favoare a curs prescripția, depusă până la încheierea dezbaterilor în fond.

În conformitate cu art. 272 alin. (1) Cod civil, termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune, iar dreptul la acțiune se naște la momentul în care creditorul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său. Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, prescripția începe să curgă de la data la care obligația devine exigibilă, regula fiind aplicabilă în mod direct obligațiilor cu scadență determinată.

Raportând normele legale la circumstanțele cauzei, Colegiul civil reține că, între părți, la data de 01.09.2014 a fost încheiat contractul de împrumut, prin care Iurco Vasile, în calitate de împrumutător, a transmis pârâtului Budu Vasile suma de 20 000 euro, cu termen de restituire de 6 luni, stabilit până la 01.03.2015.

În temeiul acestui raport obligațional, la expirarea termenului contractual, respectiv la 01.03.2015, obligația de restituire a devenit exigibilă, iar de la această dată s-a născut dreptul material la acțiune al creditorului, moment de la care începe să curgă termenul general de prescripție extinctivă de 3 ani, prevăzut de art. 267 alin. (1) Cod civil (redacția în vigoare până la 01.03.2019). Acest termen s-a împlinit la 02.03.2018, fără ca până la acel moment să fi fost probată existența unor cauze legale de suspendare ori întrerupere a cursului prescripției.

Colegiul reține că, potrivit art. 272 alin. (1) și (2) Cod civil, prescripția extinctivă începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune, respectiv de la momentul exigibilității obligației, regula fiind aplicabilă în mod direct obligațiilor cu scadență determinată, precum cea dedusă judecății.

Se constată, că cererea de chemare în judecată a fost depusă la 09.07.2025, deci la mai mult de 7 ani de la împlinirea termenului general de prescripție extinctivă, ceea ce atrage incidența sancțiunii stingerii dreptului material la acțiune, în condițiile art. 271 Cod civil, în cazul în care partea interesată invocă excepția prescripției, așa cum s-a întâmplat în speță.

Colegiul subliniază, că instituția prescripției extinctive are natura juridică a unui mijloc de stabilitate a raporturilor juridice, care sancționează pasivitatea creditorului în exercitarea dreptului la acțiune în termenul legal, fiind de ordine privată, dar producând efecte directe odată ce este invocată în mod expres de partea interesată.

Astfel, susținerea recurentei în sensul că termenul de prescripție ar fi fost întrerupt prin plăți efectuate în perioada 2016-2023 și prin declarația pârâtului din 26.05.2025 nu poate fi reținută, întrucât simpla invocare a unor transferuri bancare sau a unor declarații extrajudiciare nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a atrage incidența efectului întreruptiv al prescripției extinctive.

În acest sens, Colegiul reține că, potrivit regulilor privind întreruperea cursului prescripției, actele de recunoaștere a datoriei trebuie să fie clare și direct raportate la obligația litigioasă, astfel încât să rezulte fără dubiu intenția debitorului de a confirma existența raportului obligațional dedus judecății. Or, din materialele cauzei nu rezultă că plățile invocate de recurentă ar fi fost efectuate cu titlu de executare a obligației din contractul de împrumut din 01.09.2014, acestea nefiind însoțite de mențiuni explicite privind cauza juridică a transferurilor.

Totodată, în ceea ce privește declarația dată de pârât la IP Strășeni, Colegiul apreciază că aceasta are caracter general și nu conține o recunoaștere juridică expresă și determinată a datoriei în cuantumul pretins în acțiune, astfel încât să poată fi calificată drept act de întrerupere a cursului prescripției extinctive în sensul legii civile.

De asemenea, susținerea recurentei privind incidența art. 401 alin. (3) Cod civil nu poate fi reținută în mod automat, întrucât aplicarea efectului întreruptiv presupune existența unui act de recunoaștere apt să producă efecte juridice asupra unui raport obligațional determinat, ceea ce în speță nu a fost dovedit în mod convingător.

Colegiul subliniază, că sarcina probei existenței cauzelor de întrerupere a prescripției revine părții care le invocă, iar în lipsa unor dovezi clare, pertinente și concludente, instanța nu poate reține efectul juridic al întreruperii cursului prescripției extinctive.

În aceste condiții, criticile recurentei privind neaplicarea corectă a dispozițiilor art. 401 Cod civil și pretinsa ignorare a probelor din dosar nu pot fi acceptate, întrucât instanța de fond a examinat cadrul juridic aplicabil și a reținut în mod corect că nu au fost probate împrejurări apte să întrerupă cursul prescripției extinctive.

Prin urmare, argumentele din recurs privind existența unor acte de recunoaștere a datoriei și întreruperea prescripției sunt declarative, nefiind susținute de un probatoriu suficient și relevant care să răstoarne concluziile instanței de fond.

Astfel, din considerentele menţionate şi avînd în vedere faptul că, excepția de tardivitate a fost invocată în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare, instanța de fond corect a conchis necesitatea admiterii cererii privind ridicarea excepției de tardivitate și ca consecință respingerea cererii de chemare în judecată înaintată de către Ecaterina Iurco către Vasile Budu privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, ca tardivă.

Din considerentele menţionate, instanţa de recurs ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de avocata Ludmila Covganeț, în interesele Ecaterinei Iurco şi a menţine încheierea Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 25 februarie 2026.

În conformitate cu art. 427 lit. a) și art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge cererea de recurs declarată de avocata Ludmila Covganeț, în interesele Ecaterinei Iurco.

Se menține încheierea Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 25 februarie 2026, prin care s-a admis cererea privind ridicarea excepției de tardivitate și s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de către Ecaterina Iurco către Vasile Budu privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, ca fiind tardivă.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Serghei Dimitriu